

Теорія літератури**РОМАН У ВІРШАХ**

Роман у віршах — ліро-епічний літературний жанр, у якому поєднано ознаки великого розповідного твору (розповідь про приватне життя людини в нерозривному зв'язку із суспільним розвитком, декілька сюжетних ліній, детальне розкриття доль багатьох героїв протягом тривалого часу) та особливості поезії (ліризм, віршовий розмір, поетичні тропи, фігури та ін.).

В історичному романі у віршах «Маруся Чурай» Л. Костенко прагне образно відтворити історичну епоху, тобто подати її в конкретно-чуттєвих живих картинах. Вона ніби вводить нас у далекий час і владно змушує жити в ньому, пройматися його проблемами й духом, спілкуватися з історичними та вигаданими людьми.

Читаючи роман Л. Костенко, постійно відчуваєш його перегук з учорашнім і сьогоденням. У тогочасних типах досить часто пізнаєш теперішні. Окремі проблеми, що були гостроактуальними для України в XVII ст., залишаються такими ж і нині. Саме до них належить *проблема патріотизму*, що виявляється в готовності безкорисливо служити Україні. У романі створені образи-персонажі, прекрасні завдяки своїм лицарським прагненням здобути волю Батьківщині. Одночасно бачимо й людей безкрилих, зосереджених на власному благополуччі, не запалених високим патріотичним почуттям, — такі люди є зрадниками національної справи.

Тема любові є однією з головних у романі Л. Костенко. Її твір дає змогу кожному з нас відкрити для себе красу й силу любові, хай навіть ця любов зазнала зради та призвела до трагічної розв'язки. «Маруся Чурай» збагачує нас своєю

«філософією любові», у якій це почуття визначається як особлива духовна цінність. Проблема любові і зради, що теж належить до «вічних» тем, вирішується як складова частина філософії любові.

Основне місце у творі посідає інша «вічна» проблема літератури — *митець і суспільство*. Головна героїня роману Маруся Чурай цілком справедливо показана Л. Костенко як геніально обдарована людина, яка створила українські пісні, що стали найбільш поширеними й принесли всесвітню славу нашему народу. У часи, коли жила Маруся Чурай, українська писемна література через певні умови була ще не розвинутою. Проте народ мав своїх митців, які були його голосом і душою. Маруся Чурай — одна з них. За Л. Костенко, вона — незвичайна, виняткова, глибоко переживала різне ставлення до себе сучасників — від широго захоплення й любові до повного нерозуміння й навіть агре-



Пам'ятник Марусі Чурай
(скульптори Д. Коршунов,
В. Голуб).
м. Полтава. 2006 р.

сивності як до людини, що є «не такою, як усі». Немає сумніву, що Л. Костенко, змальовуючи образ української поетеси XVII ст., внесла в нього багато чого зі свого часу, зі своїх особистих стосунків з українським «застійним» суспільством 1970–1980-х років.

Хто вона насправді — Маруся Чурай? Марусю Чурай традиційно називають дівчиною з легенди, тому їх реальність її існування поки що документально не підтверджена. Щоправда, досить значна кількість переказів і легенд, побудованих на спільній сюжетній канві, окрім фактів з усної народної творчості, такі, наприклад, як згадка в одній з пісень Чурая, як думають, батька Марусі («Орлику, синій орлику, молодий Чураю!»), наявність у піснях, що приписують Марусі Чурай, окремих біографічних деталей, відомих нам з переказів і легенд про неї, урешті-решт, глибока зацікавленість першого видатного українського прозайка Г. Квітки-Основ'яненка особою Марусі (він зібрає багато свідчень про неї й навіть мав її портрет) — все це дає підстави вірити в реальність існування Марусі Чурай. А те, що не збереглося документальних матеріалів про неї, — то в цьому винна нелегка історія нашого народу, унаслідок чого пропало безліч архівів...

Якщо узагальнити всі версії про Марусю, то вийде приблизно такий біографічний сюжет. Вона народилася в м. Полтаві приблизно 1625 р. «Батько Марусі, Гордій Чурай, був людиною хоробрю та чесною. Він палко любив свою батьківщину й ненавидів її ворогів. Якось під час сварки з одним шляхтичем, не витримавши його знуцань з народу, він вихопив шаблю й зарубав шляхтича» (Л. Кауфман). Після того змушеній був податися на Січ. Брав участь у боях проти польської шляхти, потрапив у полон і був страчений. Маруся жила з мамою. Їх обох шанували в Полтаві завдяки батькові, а також через особливий Марусин дар складати й співати пісні... Чарівна зовнішність дівчини, її незвичайна обдарованість притягували до себе увагу парубків, серед яких був Іван Іскра (за одним з тверджень, син відомого гетьмана Якова Іскри-Остряниці). Але Маруся любила іншого хлопця Григорія Бобренка, який нібито був її молочним братом. Не варто далі переказувати життєву долю легендарної Чурайви — основні її моменти відображені в сюжеті історичного роману Л. Костенко.

Герої твору. *Гордій Чурай* — батько Марусі — був людиною винятковою, одним з тих, хто, відчуваючи свою відповідальність за долю народу, без вагань став на його захист. Як козацький старшина, він брав участь у визвольних змаганнях від проводом відомого народного ватажка Павлука. Повстання зазнало поразки. Голову Гордія разом з головами інших козацьких старшин виставили — для остраку інших — у тих місцях, звідки покарані були родом. Батько Марусі залишився жити в народній пам'яті — про нього кобзарі складали думи, значить, був видатною особистістю.

Він гордий був. Гордієм він і звався.

Він лицар був, дарма що постоли.

Стояв на смерть. Николи не здавався.

Л. Костенко ретельно вимальовує образ матері — і це зрозуміло. Маруся — пряме продовження матері, її повторення на збагаченому генетичному рівні. Вона була наділена найвищими етичними чеснотами; свідомо опановувала свою

емоційність, справедливо вважаючи, що її не можна виявляти привсеслюдно, бо це не етично:

Вона й мені казала:

— Як не буде,

Не скигли, доню, то великий брид.

Здушили сльози — не виходь на люди.

Болить душа — не виявляй на вид.

Таке етичне кредо є по-справжньому витонченим і шляхетним.

Є в романі слова, важливі для правильного розуміння образу головної геройні.

Маруся говорить про себе:

Я — навіженна. Я — дитя любові.

Мені без неї білий світ глевкий.

У народі кажуть: гарні й талановиті діти народжуються від люблячих одне одного батьків. Маруся Чурай, як знаємо, і справді є дитям великої любові її батьків. І це зрозуміло. Але чому вона від того «навіженна», чому без любові їй «білий світ глевкий»? Видатний мистецький талант Марусі Чурай — це найвищий ступінь людяного в ній. Вона добра, співчутлива й емоційна порівняно з пересічною людиною. Інакше кажучи, її духовне життя позначене винятковою інтенсивністю. Тому й зрозумілим є її прагнення до любові. А світ без любові для неї й справді мав би бути пісним.

Л. Костенко настільки вмотивовано розробляє образи роману, що в кожному з них можна простежувати логіку розвитку. Навпаки, найменший сюжетний хід виконує важливу функцію у творенні характеру персонажа. Чи ж багато хто з читачів звернув увагу на те, що Грицько все своє дитинство провів у сім'ї Чураїв, де, за словами Я. Шибилиста, він «виріс там на спориші» і був «як рідний син»? Така сюжетна деталь є зовсім не випадковою. Світ сім'ї Бобренків суттєво відрізнявся від світу сім'ї Чураїв. Бобренчиха постійно «воювала за курку, за телицю, за межу». Життя в цій родині було позбавлене духовного начала. Якби Гриць залишився з ними, то Маруся не полюбила б його. Однак, перебуваючи в сім'ї Чураїв, Гриць немовби на якийсь час ізольювався від негативного впливу матері й переїмав усе добре, що було в родинному середовищі, у якому зростала Маруся. Він був ніби її молодшим братом, і тому ось те ніжне ставлення Марусі до нього нагадує сестринське почуття. Це було почуття старшої сестри до меншого брата. З часом воно набуло більшої прив'язаності — переросло в любов.



М. Пимоненко. Ідилія.
1908 р.

Маруся позитивно впливала на Гриця, і тому з часом він став усіма шанованим козаком,

хорунжим, свідомим воїном — захисником Батьківщини. Проте вони все ж таки — різні люди: він любив її, але його любов була буденною, звичайною. Гриць так і не зміг досягти її рівня. Любити Марусю дуже непросто. У неї — вразлива душа. Вона, як сказала Бобренчиха, «*пасмурниця*», а для декого й «*чаклунка*». Характерна ситуація для неординарної особистості, яка через своє особливве обдарування вирізняється серед усіх. Через це вона самотня, їй постійно заздрять і про неї пліткують, їй немає з ким поділитися сокровенним. Так, одвічна проблема «поет і натовп» є суттєвою. Маруся — звичайна дівчина, вона не намагається ставити себе вище за інших.

Якщо Маруся ошляхетнювала Гриця, то з *Іваном* була зовсім інша ситуація: їй самій багато в чому треба було вчитися в нього. Іван став на захист Марусі. Це засвідчило про його унікальність: він зумів її зрозуміти й цим вирізнявся серед інших. Через свою неординарність Іван почуває себе чужим у полтавському середовищі. «*Я, може, божевільним тут здаюся. Ми з вами люди різного коша*», — заявляє він усім присутнім на суді над Марусею. І нічого дивного немає в тому, що Івана недолюблювали, у тому числі й Гриць:

А Гриць, було, і сердиться, й зітхає.
 — Він, — каже, — хитрий, потайний.
 В нас на кутку його не люблять наші.
 Шляхетний дуже і чолом не б'є.
 Він, — каже, — гордий. З ним не звариш каші.
 Він і мовчить, бо дума щось своє.

Стосунки Марусі й Івана Іскри — одна з найпрекрасніших сторінок не тільки роману, а й усієї української літератури. На жаль, художня лінія Маруся Чурай — Іван Іскра через недостатню літературно-критичну інтерпретованість ще не набула хрестоматійної канонізації. Л. Костенко близькуче описала суд над Марусею — виступ на ньому Іскри; його шалений лет на коні до Богдана Хмельницького за помилувальним універсалом; сцену врятування Марусі від страти, сповнену співчутливої емоційності; розповідь про відвідування Іскрою згасаючої Марусі...

Мова. Треба врахувати важливу жанрову особливість твору Л. Костенко — це роман у віршах. Він написаний поетичною мовою, яка суттєво відрізняється від прозової мови своєю сконденсованістю, здатністю містити в кожному слові та фразі, у кожному розділі досить щільну художню інформацію. Поетеса за допомогою мінімуму слів досягає максимально можливого виражально-зображенального ефекту. Ілюстрацією такої тези може бути будь-яка частина тексту, бо в ньому немає незакінчених місць. Тож візьмімо перші-ліпші рядки:

Навпомацки з підлоги підвилася.
 Не розчесавши коси, заплелася.
 Все так, як є. Приречена. Одна.
 Стіна. Стіна. І грati. І стіна.

Значна художня інформативність фрагмента поеми полягає не тільки у вірном зоровому малюнку, а й у тому, що читач переймається емоційним станом Марусі в цей момент.

Поетеса майстерно відтворила стиль ділового письма – судових протоколів XVII ст. (розділ «Якби знайшлась неопалима книга»). Л. Костенко передала мовний колорит тогочасного судочинства, що допомогло нам відчути атмосферу зображенії доби. Тонко стилізована, пересипаною церковнослов'янізмами і мова мандрівного ляка (розділ «Проща»).

Композиція. Звернімо увагу на принципи розташування всіх дев'яти розділів роману у віршах «Маруся Чурай».

Перший розділ «Якби знайшлась неопалима книга», у якому йдеться про суд над Чураївною, зразу ж вводить нас у змістову суть твору. Ми енергійно «утягнуті» в його сюжет, познайомлені майже з усіма персонажами.

Другий розділ «Полтавський полк виходить на зорі» немовби ілюструє одну з найвідоміших пісень Марусі Чурай «Засвіт встали козаченky». Головне завдання розділу – створення важливого для роману художнього враження воюючого за свою волю українського народу.

Безперечно, центральним у романі є **третій розділ «Сповідь»**. Поданий у формі спогадів (внутрішніх монологів, потоку свідомості, потоку почуттів), він несе основне навантаження в розкритті образу головної героїні твору. Із спогадів Марусі Чурай дізнаємося про історію її нещасливого кохання.

Четвертий розділ «Гінець до гетьмана» немовби розширює просторові межі роману: бачимо не тільки Полтаву, а й більшу частину України. Таке розширення українського простору в романі є важливим композиційним прийомом, що генерує ідею української державності.

П'ятий розділ «Страти», окрім важливої сюжетної функції, відіграє ще одну композиційну роль – активізує читацьке сприйняття через посилену драматизацію сюжету. Таке драматичне напруження більш доречне у фінальній частині твору. Проте Л. Костенко подає його в середині роману, цілком справедливо розраховуючи, що увагу читача мають стимулювати розмаїті засоби, зокрема й подібні моменти драматичного напруження.

Якщо в розділі «Гінець до гетьмана» подано панорамний погляд на Україну, то в **шостому розділі «Проща»** український простір розкривається перед паломниками, які бредуть по дорозі «від Лубен до Києва». «Проща» є своєрідним інтелектуальним центром роману, бо саме в цьому розділі відбувається активне осмислення історії України, розмаїтих проблем її тогочасного життя.

Останні три розділи – «Дідова балка», «Облога Полтави», «Весна, і смерть, і світле воскресіння» – поєднані одним сюжетним стрижнем – облогою Полтави польсько-шляхетським військом. У «Дідовій балці» облога тільки розпочинається, а в останньому розділі її вже знято, і Полтава після неї немовби оживає навесні. Уведення в сюжет історичної події (облоги Полтави) було необхідне поетесі для посилення історичності як жанрової ознаки роману. У всіх трьох розділах продовжується й завершується розроблення основних образів – вони набувають остаточної завершеності.



Поштова марка
України, присвячена
Марусі Чурай
(автор О. Штанко).
2000 р.